

Ποίηση είναι για μένα Μουσική. Και η Μουσική είναι για μένα ή πηγή άραία τέχνη. Έτσι αγαπώ την ποίηση, αλλά μόνο τέτοια που να θυμίζει Μουσική. Και αυτό συμβαίνει με την άραία παραδοσιακή ποίηση του κ. Ντίνου Βλαχογιάννη.

Άργησα να διαβάσω τη συλλογή του «ΚΑΠΝΟΣ ΑΝΑΘΡΩΣΚΩΝ». Και όμολογώ ότι λυπούμαι που δεν τη διάβασα πρωτύτερα. Άλλα κάλλιο άργα παρά ποτέ. Η Μουσική της ποίησης — κατά την ταπεινή μου γνώμη — προκαλείται από την όμοιοκαταληξία, που την άποφεύγουν οι περισσότεροι σημερινοί ποιητές και από τον αώστηρο ρυθμό. Γιατί; Άπολύσεται, από ταμπελιά για να άποφύγουν τον πνευματικό κόπο. Βέβαια σημασία έχει στην άληθινή ποίηση και το μοτίβο, ή ιδέα που θέλει ο ποιητής να επιβάλει στο έργο του. Άλλα αυτό δεν φτάνει. Τι ώφέλεια έχει μια όμορφη γυναίκα, αν είναι ντυμένη με κουρέλια; Οι άντρες την άποφεύγουν και προτιμούν μια όχι τόσο ώραία αλλά ντυμένη όμορφα. Δεν εξετάζω αν αυτό είναι σωστό, αλλά έτσι είναι.

Μά ύστερα από τον κάπως μεγάλο πρόλογο, ως κοιτάζουμε τώρα και τα θαυμάσια ποιήματα της συλλογής «ΚΑΠΝΟΣ ΑΝΑΘΡΩΣΚΩΝ». Περισσότερο με συγκίνησαν τα δυό σονέτα «ΔΑΝΑΗ» και «ΕΚΕΙΝΟΙ ΠΟΥ ΠΡΟΣΜΕΝΟΥΝ». Είμαι φανατικός φίλος του σονέτου. Πόσο θυμίζει το δεύτερο, εκείνο το ύπεροχο σονέτο του Μαβίδη «ΚΑΛΟΤΥΧΟΙ ΟΩ ΝΕΚΡΟΙ ΠΟΥ ΛΗΣΜΟΝΑΝΑΙ». Και τί θαυματοχόιστα εκείνα τα τρία ποιήματα της συλλογής «ΣΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΟΥ, ΣΤΟ ΠΑΙΔΙ ΜΟΥ, ΣΤΗ ΜΑΝΑ ΜΟΥ». Άς μη αφέρω και άλλα. Όλα διαπνέονται από το ιερότερο αίσθημα του ανθρώπου, από την αγάπη ήην οποία και ο Μεγάλος Άπόστολος Παύλος θεωρεί ως το μείζον (Πρός Κορινθίους, α, 13,13). Είναι άληθεια ότι οι σημερινοί ποιηταί — έτσι μου φαίνεται τουλάχιστον — και στην Έλλάδα χωρίς να σιγά-σιγά στην παράδοσι, και σ' αυτούς δίνει ο κ.Ντίνος Βλαχογιάννης, με τη συλλογή του ένα καλό παράδειγμα που χωρίς άλλο θα βρεί μιμητές, έστω και λίγους, όμως διακεκριμένους και γι' αυτό τον συγχαίρω. Άκόμα θέλω να γράψω λίγα λόγια για το διδύο του «ΑΥΛΟΣ ΑΝΤΙ ΣΑΛΠΙΓΓΟΣ» το όποι-

ονοπολιζεται στην πέμπτη σελίδα του με μερικά λόγια μου. Το θεωρώ αυτό μια μεγάλη τιμή για μένα. Και εύχαριστώ τον ποιητή ειλικρινά. Στα δύο πρώτα μέρη της συλλογής «ΑΥΤΟΣ ΑΥΤΟΝ ΑΥΛΕΙ και ΑΥΛΟΝ ΚΑΙ ΡΥΘΜΟΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟΝ ΑΝΤΙ ΣΑΛΠΙΓΓΟΣ» χρησιμοποιεί τον κλασσικό στίχο. Δηλαδή με ρυθμό και όμοιοκαταληξία. Στο τρίτο μέρος ΑΥΛΕΙΝ ΕΞΟΔΟΝ τον ελεύθερον. Προκειμένου λοιπόν για μουσικότητα στην ποίηση βλέπω πάλι στην καινούργια συλλογή ότι χωρίς άλλο ή θεωρία αυτή ισχύει για τον κλασσικό στίχο. Πάρτε λ.χ. τα δύο σονέτα της συλλογής ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΟΥΣ ΔΕΛΦΟΥΣ και τα ΕΙΔΩΛΑ ΜΟΥ. Κατά την ταπεινή μου γνώμη ενθυμίζουν τα σονέτα αυτά τη μουσική ενός Μόσαρτ. Η ποικιλία της στιχουργικής σύθεσις στα δύο πρώτα μέρη είναι άξιοθαύμαστη. Άν ο άγνωστος αποφάσιζε να διαβάσει όλα τα πρώτα 14 ποιήματα μαζί με τη σειρά τους, δεν διατρέχει τον κίνδυνο να πάθει από πλήξη, όπως συμβαίνει με τα καινούργια ποιητικά διδύοια. Και ότι άφορὰ τα μοτίβα όλων των ποιημάτων της συλλογής «ΑΥΛΟΝ ΑΝΤΙ ΣΑΛΠΙΓΓΟΣ» συμβαίνει το ίδιο. Η μια ιδέα άλλάζει με μιαν άλλη καινούργια. Σαν Έθελμας ποιητής δεν διατάζει επίσης να παρουσιάσει μοτίβα και σκέψεις από τον αρχαίο κόσμο. Στο νεάτα μου, εδώ και 60 χρόνια ως συνεργάτης του «ΝΟΥΜΑ», του μακαρίτη φίλου μου Δημητριάκου, θυμάμαι έλεγαν τους ποιητές αυτούς Προγοιόπλητους. Άλλα ο Παλαμίδας απέδειξε με τα άδειατά του έργα ότι ή Άρχαία Έλλάδα, ή Βυζαντινή έποχή, ή Τουρκοκρατία και ή Νεωτέρα έποχή άποτελούν κάτι το ένωιο όπως δρίσκομε αυτό το φαινόμενο μόνου σε λίγες ξένες λογοτεχνίες. Και σ' αυτό κι' ο Ντίνος Βλαχογιάννης ναμίζω σπάθηκε μαθητής του μεγάλου ποιητή. Περισσότερη έντύπωση από τα πρώτα του ποιήματα μου κάνουν το ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΟΥΣ ΔΕΛΦΟΥΣ, ΤΑ ΕΙΔΩΛΑ ΜΟΥ, ΑΔΙΚΙΑ, ΤΑΞΙΔΕΥΤΗΣ, ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ, ΣΤΟΝ ΕΛΛΗΝΙΣΤΗ ΠΟΙΗΤΗ, 1821, ΘΟΥΡΙΟ, το άνεπανάληπτο ΤΗΣ ΓΗΣ ΟΙ ΚΟΠΙΩΝΤΕΣ και από ελεύθερους στίχους του: Η ΚΑΤΑΓΙΓΔΑ ΣΤΗ ΒΟΧΑ, 28 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1940, ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΚΑΜΠΟΥ, ΝΙΚΑΙΑ, ΛΥΤΡΗΣΗ, ΑΝ-

ΤΙΡΡΗΣΗ (ύπεροχο ποιήμα), Άλλα περι όρέξεως ούδεις λόγος. Έτσι και στην καλή ποίηση.

ALEX STEINMETZ

Ένα γράμμα του ALEX STEINMETZ, σχετικό με το τελευταίο διδύο του Ντίνου Βλαχογιάννη ΟΡΘΟΣ ΣΤΗ ΘΥΕΛΛΑ λέει μεταξύ άλλων:

«...Πάντως καταλαβαίνω από το γράμμα σας ότι έχετε χιούμορ. Και όποιος είναι χιούμορ, δεν είναι άκόμα χαμένος, όσο κι' αν ίσως κάπως άπαισιόδοξος, όταν κανείς είναι κι' άλλος ποιητής, όπως κι' εσείς, τότε βέβαια πρέπει να είναι ικανοποιημένος και εύτυχής.

Και έρχομαι από ζήτημα της συλλογής σας «ΟΡΘΟΣ ΣΤΗ ΘΥΕΛΛΑ». Σας έγραφα ναμίζω ότι μόλις την πήρα τη διάβασα και χωρίς να θέλω να σας καλακεύσω έμεινα ένθουσιασμένος από τα ποιήματά σας. Τώρα την ξαναδιαβάζω με μεγάλη μου εύχαρίστηση και πιστεύω ότι σας έχω γράψει την γνώμη μου. Άλλα με την μεγάλη μου ήθικια στην πλάτη, ίσως αυτό δεν έγινε. Είμαι φοβερός ξεχασιάρης. Δεν έχω σκοπό να σας γράψω πολλά λόγια. Υπογράφω ότι γράφει ο κ. ΜΙΡΑΜΒΕΛ στην πρόλογο άνεπιφύλαχτα. Έπίσης υπογράφω ότι γράφουν οι κ.κ. Παναγκωτούνης και Ναθαναήλ στο διδύο τους «ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΠΟΙΗΤΙΚΗ ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ» (σλ. 31) Άπορώ όμως γιατί δε σας άναφέρουν οι κ.κ. Καλλάρους και Μαυρουδής στο διδύο τους «ΣΥΝΟΠΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑΣ». Εκεί αναφέρονται τόσο άλλοι, των όποιων το όνομα άκούω ή διαβάζω για πρώτη φορά και μάλιστα μερικοί που είναι στιχουργοί, αλλά όχι άληθινοί ποιηταί!

—Δε μου λέτε, έχετε καμιά συγγένεια με τον Γιάννη Βλαχογιάννη, όχι μόνου πνευματική;

Άς τελειώσω. Έλπίζω ότι θα καταφέρετε καμιά μέρα, να περάσετε με το τραίνο από το TRAUNSTEIN, πολλά τραίνα από το έξωτερικό σταματούν και εδώ, για να σας γνωρίσω και προσωπικά.

Σε άλλο γράμμα μου θα σας γράψω ποιά ποιήματά σας με συγκινούν περισσότερο, αν δεν το έκανα άκόμα.

Με ένκάρδιους χειρετισμούς